

3 Wachttijden

UM breidt aantal studentpsychologen uit

11 Bang

Therapie helpt gevallen oudere van angst af

5 Pijls Prize

Student research on how toddlers can be stimulated to eat vegetables

6 Dinner!

"Have you already got your door back?"

observant 10

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 10 november 2016

Illustration: Simone Golob

eng

Comments in UM on Trump's victory

"I'm in shock"

Donald Trump has won the US election. Did he pull off a shock at Maastricht University?

Cydney Contreras, an exchange student from the United States, is "in shock. I never thought this would happen. It seems like a joke." She is a Bernie Sanders supporter and didn't vote because, as she explained in *Observant* a few weeks ago, "I cannot vote for someone I do not believe in." Now she feels sorry for not having voted. "I feel I'm part of the problem. A lot of young people who are Sanders supporters like me, haven't voted because they didn't think their vote would matter. It's like the Brexit. The polls were telling us that Britain would stay in the European Union. Just as they told us that Hillary Clinton would win." When she phoned her parents Wednesday morning, her mother was crying. "My parents are American citizens but live in Mexico." They are worried because of all the nasty things Trump said about Mexico. "They are trying to figure out what to do next." She stays silent for a while. Then: "How do we explain ourselves to other countries? I feel ashamed."

"Oh, I'm not sure if I want to talk to you. I'm

in shock," says **Roberta Haar**, an American national teaching at UCM, whose area of research includes investigating U.S. foreign policy. It's 10:00 o'clock Wednesday morning. "Some friends and colleagues texted me their condolences." An hour later she sends the following comment: "Last night walking back to my car after my presentation to a large crowd at SBE, I wondered whether the conversation that I just had with two Trump supporters was a premonition, a foreshadowing of the night to come. Passion for Trump was certainly evident and the whole experience felt very unsettling. This morning, knowing the final result, I can only repeat the warning that I gave both audiences at UCM and SBE yesterday evening: when party professionals ignore the prevailing attitudes of the electorate, they do so at their peril. Both parties ignored the electorate. Now we must wait and see how the Republican Party deals with a president that ran on a platform that bluntly opposed its party professionals on a whole range of key policy topics."

"We recognise that today is an impactful one for America. Remember that CES is your home away from home, so feel free to drop by for a

coffee and a chat if you want to today." Wednesday morning, the staff of Center for European Studies at Maastricht University sent this quote to their students' private Facebook group. Among them there are a lot of Americans studying in Maastricht for a semester. **Nathalie Ummels**, International Relations Officer: "In the private CES ambassadors' Facebook group [American students who are promoting their programmes on their own campus] we read messages like 'Take us back please' and 'I've never been so disappointed by my country'. As CES, we don't take sides in political issues, but we do emphasise that it's an impactful day for everyone." Dutch Nathalie Ummels lived in Vermont for some years, as her husband is an American citizen. She actually met Bernie Sanders, a former candidate for the presidential election, as he was still a member of the House of Representatives from Vermont. "I'm a big fan of him. He is a man who actually goes to people and talks to them about their struggles. We had already decided to move to the Netherlands, because of the affordable health insurance, the safety net, job perspectives, et cetera. But when I asked what he would say or do in our situation he told me: 'Stay and

fight.' He is what the country needs. I don't think we understand how poor some Americans are, that you have to have two or three jobs to pay the bills, that you have to invest to make sure you have a pension, that the roads are literally crumbling. When Bernie lost the Democratic primaries, Hillary was never able to secure the progressive left. My personal opinion? Trump came in on an anti-establishment vote. He is unknown, unpredictable, an outsider. I think he's unfit to lead. But keep in mind that, just like the Wilders voters, not all of them are uneducated racists." As Ummels scrolls through her Facebook timeline, she concludes: "There's fear. Especially for my female, minority and LGBTQ friends it's very scary. We all woke up to a new reality that will not only impact the U.S., but all of us." The thing that shocks her even more than Trump's victory is "that he literally has the power now. The Republicans maintained their majorities in both chambers of the US Congress. It's a nationwide shift to the right".

Wendy Degens, Riki Janssen

See also page 8-9

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Erik Lamkin (50, Maastricht) * **In het dagelijks leven:** receptionist bij de rechtenfaculteit * **Burgerlijke staat:** getrouwd met Christl van Veen, twee zonen * **Woont in:** Veldwezelt

“Mijn vader belde me iedere avond om 20.15 uur. Dat mis ik ontiegelijk”

Foto: Loraine Bodewes

Mijn werk is geen dagbesteding. Zo noemde een journalist het receptionistenwerk aan de UM laatst in *De Limburger*. Alsof we allemaal met een breiwerkje voor ons uit zitten te staren. Een dagbesteding is iets wat je naast je baan doet. Ik voelde me tekort gedaan. Je moet hier oog en oor hebben voor iedereen die langs komt, bent de gastheer van de universiteit, houdt de veiligheid in de gaten, moet op hoog niveau Engels spreken. Als er een zwerver binnenkomt, maak ik een praatje en begeleid hem weer vriendelijk naar buiten. Als iemand een sleutel komt ophalen, zorg ik ervoor dat die alvast klaar ligt – mensen hebben het al druk genoeg. Het contact is het leukste, ik voel me hier als een vis in het water.

Deze muziek kan mij altijd ontroeren. Klassieke muziek, vooral romantisch en barok; Händel, Mozart. Dat kan ik de hele dag horen. De liefde is ontstaan op de basisschool, tijdens de muziekles. De stukken die daar zijn uitgelegd, luister ik nog steeds. Het mooie vind ik dat je je ogen kunt sluiten en het verhaal dat de muziek vertelt voor je kunt zien.

Ik kan niet wachten op kleinkinderen. Dat zou ik heel leuk vinden, maar ik zie het er op korte termijn nog niet van komen. Eigenlijk zijn het alleen Christl's zonen, maar ik heb ze vanaf de eerste dag als mijn eigen kinderen beschouwd.

Over Maastricht kan ik je alles vertellen. Bijna alles. Ik ben hier geboren en getogen en ben jarenlang VVV-gids geweest. Ook doe ik al van jongs af aan onderzoek in de mergelgrotten, dat is een virus dat je niet kwijt raakt. Ik houd van geschiedenis en vind het heerlijk wanneer mensen aan de receptie vragen ‘wat was dit gebouw vroeger?’ Ik deel de liefde voor Maastricht met Victor, de oudste. Als wij elkaar een berichtje sturen is dat in het dialect. Toen ik merkte dat mijn Maastrichts woordenboek altijd bij hem op de kamer lag, heb ik hem een exemplaar cadeau gedaan.

Zwaarste periode uit mijn leven. De afgelopen jaren.

In 2014 stierf mijn moeder, begin dit jaar mijn vader en in de vakantie mijn schoonvader. Ik ben een echt vaderskindje. Twee handen op één buik, zei mijn moeder vroeger altijd. Hij was mijn beste vriend. Hij zat 's avonds graag met een pilsje en wat muziek thuis aan de keukentafel. De laatste jaren was hij slechtziend en dat frustreerde hem heel erg. Eigenlijk lijk ik heel veel op mijn vader. We plagen ook allebei graag. Daar werden mijn moeder en jongere broer soms gek van vroeger. Hij had overal interesse in en belde me iedere dag om 20.15 uur. Dat mis ik ontiegelijk.

Favoriete tv-programma? Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst tv heb gekeken. Eén keer per jaar, in de kerstvakantie, zetten we een dvd'tje op. Dat is iedere keer weer gedoe: hoe werkt dat apparaat ook alweer? In plaats daarvan lees ik veel – thrillers en historische romans, maar ook non-fictie. De Eerste Wereldoorlog vind ik fascinerend. En *De eeuw van mijn vader* van Geert Mak blijft mooi, al lees ik het duizend keer. Er moet altijd een stapel nieuwe boeken klaar liggen, anders raak ik in paniek.

Mijn huis is een beestenboek. We hebben kippen, hanen, een waterschildpad, twee landschildpadden, een kat, kanaries, zebra's en drie honden. Het begon met de oude hond van mijn schoonouders (Biebke). Omdat we niet zonder hond wilden zijn als die zou overlijden, hebben we een tweede hond uit het asiel gehaald (Lotta). Begin van het jaar belde het asiel: of we een puppy die ze in beslag hadden genomen wilden opvangen. Urbain is een lief beest, maar hij moet nog veel leren. Biebke leeft ook nog steeds, ruim zeventien is die inmiddels. We gaan vanwege de dieren nooit lang op vakantie. Hoogstens een paar dagen Frankrijk en dan gaan de honden altijd mee! Er zijn dan mensen die voor de andere dieren zorgen, maar je merkt aan de beesten dat het toch niet hetzelfde is als wanneer wij het doen.

Mijn broer en ik vochten elkaar vroeger de tent uit.

Absoluut. En ook later wel, we hebben heel verschillende karakters, dat botst. Toen mijn vader overleed, heb ik gezegd: ‘Nu is het klaar met die flauwekul. We zijn nu weeskinderen en hebben alleen nog elkaar.’ Sindsdien is er geen onvertogen woord meer gezegd. We bellen regelmatig, hij komt een keer per week bij ons binnen vallen. Dat is mooi.

Ik heb moeite om mijn grenzen aan te geven. Ja, ik kan heel moeilijk nee zeggen. Pas halverwege merk ik dat iets toch meer tijd en energie kost dan ik dacht. Ik heb twee keer een burn-out gehad. Een keer toen ik hoofdgids bij de VVV was – van je hobby je werk maken werkt niet voor mij, ik was er 24 uur per dag mee bezig – en een keer toen ik bij het MECC als duty manager werkte, daar braken de wisselende diensten me op. Het blijft een interne strijd, maar ik weet nu wanneer de grenzen in zicht komen.

Dit is niet mijn eerste keer in een krant. Wij maken sinds vijf jaar een familiekrant. Die wordt verspreid onder de hele familie, ooms, tantes, mijn neven en nichten – mijn vader komt uit een gezin van vijftien. Er staat familienieuws in, maar ook boekrecensies (en bij wie je het boek op kunt halen) en recepten. Eén keer per maand komt het uit. Digitaal voor de mensen met e-mail, voor de anderen printen we 'm uit.

Grote liefde? Chriske! Ik hou van haar mateloze positieve kijk op zaken, creativiteit en energie. Ik ga na een klus even zitten, Chriske gaat altijd door. Soms word ik midden in de nacht wakker en dan is zij dat ook. Zegt ze: ‘Weet je wat ik nu heb bedacht?’ Dat vind ik heel knap en ik geniet ervan.

Nederlands Instituut van Psychologen: 'Investeer meer in studentenbegeleiding'

Maastricht breidt aantal studentenpsychologen uit

Er zijn te weinig studentenpsychologen op een aantal Nederlandse universiteiten en hogescholen, concluderen het ISO en het Nederlands Instituut van Psychologen (NIP). Vooral bij hogescholen gelden wachttijden van soms wel drie maanden. Een Maastrichtse student moet meerdere weken wachten op een gesprek. Het team van UM-studentenpsychologen wordt momenteel uitgebreid.

Landelijk gezien is het aantal studenten dat hulp zoekt bij een studentenpsycholoog toegenomen. Ook zijn de klachten gemiddeld ernstiger gewor-

den. "Ik herken de trend dat meer studenten psychische hulp zoeken", aldus Mieke Jansen, hoofd van het studentenpsychologenteam van de UM. "Daarvoor kan ik geen hoofdoorzaak aanwijzen. De eerste helft van 2016 hebben we al 1.283 consulten gehad in vergelijking met 1059 tijdens dezelfde periode in 2015."

Mogelijke oorzaken voor de stijging volgens het onderzoek onder 35 studentenpsychologen: het bindend studieadvies en de invoering van het leenstelsel. Een Nederlandse universiteit heeft gemiddeld voor 3,08 fte. aan psychologen in dienst. Bij hogescholen zijn dat gemiddeld 1,94

fulltimebanen. ISO en het NIP adviseren om meer in die capaciteit te investeren. Hoeveel studentenpsychologen het ISO er graag bij ziet komen, is niet duidelijk. Voorzitter Jan Sinnige: "Wij hebben daarvoor geen specifieke verhouding op het oog."

Jansen benadrukt dat er zoveel mogelijk aan gedaan wordt om de Maastrichtse studentenpsychologen toegankelijk te houden en de drempel verder te verlagen. "We gaan uitbreiden van 2,5 naar 3 fte., en bieden faalangst-, timemanagement-, en mindfulness-cursussen aan. Aan de UM kan een student online, kosteloos en zonder

verwijzing een afspraak maken met de studentenpsycholoog. Omdat dit altijd een drukke periode in het jaar is, hebben we nu een wachtlijst van enkele weken maar spoedintakes zijn altijd direct mogelijk. Daarnaast hebben we vorig jaar de intakeprocedure verbeterd door een online formulier op te stellen in plaats van een papieren dat pas bij de eerste afspraak wordt ingevuld. Zo hebben we voor de afspraak al een duidelijker beeld van een student."

Sjoerd Willen / HOP, Hein Cuppen

Hoe voelt een COPD-patiënt zich?

Minister Edith Schippers en promovenda Annerika Slok Foto: Loraine Bodewes

Als voorafgaand aan de verdediging van je proefschrift een symposium op poten wordt gezet, dan is er op zijn minst iets speciaals aan de hand. Zeker als ook nog de oud-minister van Volksgezondheid, Ab Klink, komt opdraven en de huidige minister Edith Schippers van te voren een videoboodschap inspreekt.

Dat gebeurde gisteren in de Bonbonnière naar aanleiding van de promotie van Annerika Slok, die een 'ziektelastmeter' heeft ontworpen waarmee artsen snel en makkelijk kunnen achterhalen hoe zwaar een COPD-patiënt gebukt gaat onder de longziekte. COPD is een verzamelterm voor longemfyseem en chronische bronchitis. Vanwaar al die aandacht? "Omdat er in de praktijk grote behoefte bestaat aan dit instrument",

zegt Slok. "Het bestaat uit objectieve metingen van ademhalingsproblemen en een korte vragenlijst waarmee je kunt vaststellen en visueel kunt weergeven hoe de patiënt zich voelt, de ziekte beleeft. Dat laatste ontbrak tot nog toe."

De ziekteelastmeter helpt ook bij het opstellen van een individueel zorgplan en vergemakkelijkt de communicatie met de patiënt. Die ervaart daarvoor een hogere kwaliteit van leven en kwaliteit van de zorg. Dat blijkt uit onderzoek onder 357 COPD-patiënten, in behandeling bij 39 huisartspraktijken en 17 ziekenhuizen.

Long Alliantie Nederland wil de 'ziektelastmeter' in alle geledingen van de zorg introduceren, voor huisartsen, specialisten, longverpleegkundigen. De grootste obstakels liggen volgens Slok op

het ict-vlak. "De vragenlijst moet geïntegreerd worden in elektronische zorgsystemen van huisartsen en ziekenhuizen. Nederland kent circa twaalf afzonderlijke systemen en die werken niet samen. Het management van die systemen moet akkoord gaan. Ik weet zeker dat het gaat lukken, maar dat zal zeker een paar maanden duren." En Schippers? Die roemt de ziekteelastmeter omdat patiënten zelf kunnen aangeven waar ze last van hebben en samen met hun arts beslissen wat er moet gebeuren, samen de vorderingen bespreken. "Patiënten voelen zich gehoord en dat motiveert, om te stoppen met roken bijvoorbeeld."

Maurice Timmermans

Probleem profielpagina's "gefikst"

Het is nu al ruim anderhalve maand geleden en nog steeds wacht hoogleraar staatsrecht Aalt Willem Heringa op bericht van ICTS dat hij zijn persoonlijke profielpagina eindelijk kan updaten. Met hem wacht ook een aantal andere collega's, zegt hij. ICTS beloofde een 'plan van aanpak'.

Medio september ging het mis: een *error*-melding die Heringa op 20 september rapporteerde bij de servicedesk ICTS. Op 5 oktober informeerde hij nog eens en kreeg toen tot zijn verbijstering te horen dat er geen geld was om het probleem op te lossen. Een week later reageerde ICTS-directeur Jacques Beursgens in *Observant*: het ging om een nieuw systeem waarvoor hij geen eigen personeel in huis had, terwijl de pot voor externe krachten leeg was. Maar er was "zicht op een oplossing. Volgende week maandag ligt er een plan van aanpak, dan weten we ook hoe lang het nog gaat duren." Die maandag, dat was 17 oktober. En nog steeds, schreef Heringa eind vorige week in een semi 'open brief' aan Beursgens, is er niets gebeurd. Bovendien ontving hij verder taal noch teken van ICTS. Heringa: "Als wij zo met onze studenten zouden omgaan hadden we snel minder studenten." Hij vindt een en ander, "met alle respect en begrip, niet kunnen".

Navraag leert dat de kwestie intussen bij HRM-directeur Koehorst is beland en dat de zaak "gefikst is", zegt deze. "Daar komt binnenkort een mededeling over naar buiten." En ja, erkent Koehorst, er had in deze kwestie wel wat beter gecommuniceerd kunnen worden.

WB

Laatste
nieuws op
observantonline.nl

Kent u Van Halen? Dit was de vraag die ik deze week aan onze eerstejaarsstudenten stelde. Van de 400 bij het college Contractenrecht aanwezigen bleek een grote meerderheid onbekend met deze Amerikaanse hardrockband. Het ten gehore brengen van een fragment uit *Jump* bood geen soelaas. Nu geef ik onmiddellijk toe dat Van Halen zijn grootste successen vierde toen onze studenten nog geboren moesten worden. Toch dacht ik dat zij hier een gemeenschappelijk referentiekader hadden met veertigers zoals ik. Dat was mooi geweest omdat aan de hand van de contracten die Van Halen placht af te sluiten met concertorganisatoren – die steevast de clausule 'There will be no brown M&M's in the backstage area' bevatten – zo mooi kan worden uitgelegd wat contractvrijheid inhoudt. Nu ben ik de laatste die zal beweren dat studenten steeds minder weten. Augustinus verkondigde dat al in de vierde eeuw en Karel van het Reve zei daar terecht over dat als dit

Naar een Maastrichtse canon

juist zou zijn, het inmiddels niet langer mogelijk is om studenten zelfs maar de meest elementaire grondbegrippen van welke discipline dan ook bij te brengen. Bovendien kan het verwijt net zo zeer in omgekeerde richting worden gemaakt: in de afgelopen jaren trof ik diverse collega's die nog nooit hadden gehoord van Kings of Leon of Stephenie Meyer. Dat gebrek aan een gemeenschappelijk referentiekader is lastig, uiteraard niet alleen waar het gaat om popcultuur, maar ook wat betreft de befaamde hoogcultuur in de vorm van kunst, wetenschap en filosofie. Dat wordt nog versterkt door het feit dat onze rechtenstudenten afkomstig zijn uit een veelheid aan landen met soms sterk uiteenlopende vooropleidingen: de *international classroom* – waar ik overigens een groot fan van ben – kent ook zijn

beperkingen.

Is er een remedie? Wie hoog opgeeft van interdisciplinariteit – en welke universiteit doet dat tegenwoordig niet? – zou onze eerstejaars kennis moeten laten maken met de belangrijkste verworvenheden van cultuur en wetenschap. Zou het geen mooi project zijn als studenten en staf samen een canon maken van wat we in Maastricht als algemeen gedeelde kennis beschouwen? Wat vinden onze studenten dat de staf absoluut moet weten en andersom? Ik zou zelf nog een stap verder gaan: maak een gemeenschappelijk eerste blok voor al onze studenten. Elk van onze zes faculteiten neemt een week voor haar rekening. Dat brengt de economen, juristen, psychologen, medici, geestes- en sociale wetenschappers samen in een niet eerder

vertoond experiment. Zo komt dat gedeelde referentiekader er toch.

Jan Smits

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth busters

Myth: Human beings have reached the top of the evolutionary ladder

Photo: Joey Roberts

“If we were the end product, then that’s almost sad”

It was one of the few pictures in Darwin’s first version of *Origin of Species*: a branched-out evolutionary tree. Darwin’s contemporaries happily adopted this metaphor and what did some put right at the top: man. Not a new idea, Aristotle had already classified life on earth from low to high. “But evolution is not linear,” says Roy Erkens, assistant professor of Evolutionary Biology and Botany at the Maastricht Science Programme. “Life branches out, but we are not the main stem. You could regard it as a bush, with various branches that are all growing. Man is just one of those branches. There is no ranking of organisms, higher or lower, they have all adapted to the conditions in their own way. If a bat looks at us, he could think: such a dim-witted species, they don’t even have echolocation.” So, one of the many branches, and that while humans like to think they are special. Erkens laughs: “Created in God’s image, if you believe what the Bible says, with a conscience and morality. Of course we have unique characteristics, but that goes for every species. And we share

many of our characteristics with other animals. Lions, for example, also plan their gathering of food, many species adapt their surroundings to suit their needs, different types of apes have the rudimentary ability of speech and our brain contains parts that originate from our reptilian ancestors.”

Are we at least the best version of man? The approximately 25 human species that came before *Homo sapiens* – modern man – are extinct. “That need not necessarily be because of evolution, there are many reasons why a species becomes extinct, and we don’t know what happened to these other human species.” Furthermore, Erkens feels: “If we were the end product, then that’s almost sad. We keep saying how brilliantly the human body has been put

together, but there are areas for improvement. Take our eyes: the blood vessels are in front of the receptors that catch the light. It’s like putting solar panels on your roof and then putting the roof tiles on top of them.”

Man is definitely a successful and dominant type, says Erkens. “Some characteristics, such as planning and adapting ourselves to our surroundings, are very refined. For example, humans live to be relatively old; they no longer have any natural enemies and have spread out across the world. With our buildings, we also have a great impact on what that world looks like. Even if it is relative. Earth is 4.5 billion years old, modern man has existed for 200 thousand years and in the last fifty thousand years we are beginning to see our impact. Who knows what will be left of it in a million years’ time. After all, 99 per cent of life disappears again after a while.”

Cleo Freriks

Irish Pubs in Bologna

And just as I was about to give up, the night bus I was running after stopped in the middle of the Ponte della Libertà and picked me up – drenched and slightly hysterical at 3 AM on a Venice Tuesday.

Isn’t that refreshing: a quirky anecdote hinting at my utterly unique experience? Naturally, I’ll play it cool and give a dismissive sigh after telling the tale, implying that it’s no big deal: I find myself in rom-com worthy scenarios every other day. But truth is I get strangely giddy whenever I get to recollect that Venice stint. Why? I guess years in slightly enclosed Jordan have made me feel like I was missing out. Does this wanderlust turn me into a pretentious narrator that neatly fits into the mainstream backpacker culture? Uh, incidentally, maybe?

Without due regard to the potential vanity of my endeavour, determined little (5ft5) wanna-be-backpacker that I am, I got some voyage stories together this summer, when my hard-earned travel budget took me all the way to Italy (a student job will only pay so much). At one point I was scribbling into my little black book in an Irish pub in Bologna, then found myself asking the barkeeper “What is more scary; oblivion, or omniscience?” *The barkeeper studied my face for a short moment, then answered: “Knowing it all.” Not satisfied with this ill-justified answer, I rolled up the sleeves of my flannel, pulled the wool socks I had snatched from my grandfather’s dresser over my hiking boots, and adjusted my posture on the barstool. “Tell me more.”*

Pretentious? Maybe; journaling in pubs is usually guaranteed to get one attention. Nonetheless, I also had pseudo-philosophical discussions with strangers when I put zero effort into looking my most cultured, and ran after buses with no desire of telling others of the sweat I shed because of it.

These Teazone-friendly anecdotes came to me as a by-product of my city-hopping, not as an objective.

So while I do love reminiscing about Bologna nights, what I love more is that I am writing this all down as I sit in an acquaintance’s kitchen in Berlin, taking a break from looking up flights to Antananarivo. And what if that makes me correspond to a cliché? So long as I get butter pretzels and free language classes out of it, I’m cool with that.

Amira Eid

Catharina Pijlsprijs 2016 Award for study on vegetable consumption among toddlers

Photo: archive Michelle Vellinga

The Catharina Pijls Encouragement Award 2016 goes to Michelle Vellinga. Her prize-winning master thesis examines how teachers can encourage kindergarten pupils to eat more vegetables. The prize is awarded annually to a recent UM graduate in the health sciences and is accompanied by a €2,000 cheque.

The study was conducted in Oslo, where Vellinga joined a group of researchers focused on how toddlers can be stimulated to eat more vegetables. Vellinga concluded that the toddlers eat vegetables more frequently when they experience initial encouragement, whereas those who receive praise *after* having eaten their veggies, eat them less often. This 'reactive encouragement' was also shown to have a negative influence on the range of vegetables consumed. Kids are prone to try more different types of vegetables when teachers set an example and are strict about finishing one's plate. Further, toddlers can be encouraged to eat more greens by having vegetables readily available and accessible. "The results of this study demonstrate the relevance of the kindergarten-setting in teaching toddlers

healthy habits", Vellinga explains. "Also, it shows that children are receptive to learning healthy habits from a very early age onwards." Besides observation, the research includes a survey among kindergarten personnel, and parents.

"I didn't expect the prize at all", she continues. "My thesis was selected by the Board of Examiners. I only learned that I won when the call came."

"At the moment I'm working as an editor for Medical Media, a large online platform of websites on health matters. I really like to inform people about health-related issues in a way that's accessible. I have been thinking of doing a PhD, but turned down the offer when it came. First I want to gain more practical work experience. Maybe I'll do a Ph.D. later." Vellinga already knows what she will do with the prize money: "Go back to Norway to visit the team. But I haven't planned the trip yet. Also, we're going to work on getting the study published first."

Sjoerd Willen

Dutch Association of Psychologists: 'Invest more in student guidance'

Interstedelijk Studentenoverleg (ISO) and the Dutch Association of Psychologists (Nederlands Instituut van Psychologen, NIP) have concluded that there are too few psychological counsellors for students at a number of Dutch universities and other institutes of higher education. There are waiting lists especially at universities of applied sciences, sometimes even as long as three months. A Maastricht student has to wait several weeks. At the moment, the number of UM counsellors in the team is being increased.

On a national level, the number of students seeking help from a psychological counsellor has risen. Complaints have, on average, also become more serious. "I recognise the trend that more students are seeking psychiatric help," says Mieke Jansen, head of the psychological counsellor team at the UM. "I can't say that there is one main cause. Just to give you an idea, in the first half of 2016 we have already had 1,283 consultations, compared to 1059 during the same period of 2015."

Possible causes for the increase, according to the survey held among 35 psychological counsellors for students: the binding study advice and the introduction of the study loan system. Dutch universities on an average have 3.08 FTEs for counsellors. For universities of applied science, the average is 1.94 full-time jobs. ISO and NIP advise Dutch universities of applied science and general universities to invest more in this field. Exactly how many additional psychological counsellors for students ISO would like to see appointed, is not clear. Chairman Jan Sinnige: "We don't have a specific ratio in mind."

Jansen emphasises that as much as possible is being done to keep Maastricht psychological counsellors accessible and to lower the threshold. "We are expanding from 2.5 to 3 FTEs, we also offer fear-of-failure, time management and mindfulness courses. UM students can make an appointment with a counsellor online, without a referral and at no cost. Because this is always a busy period of the year, we have a waiting list of a few weeks, but urgent intakes are always available immediately. We have also improved the intake procedure by creating an online form instead of a paper version that is filled in during the first appointment. In that way, we have a clearer picture of a student before the appointment."

Sjoerd Willen/HOP

From Bundy to Grunberg

Roasting a personally killed animal over an open fire, explaining the offside rule to a woman, or sitting on the sofa, belching, a crate of beer at hand – one hand stuck in your trousers – watching a season of *Married with children*? You can think of plenty of ways to spend **19 November**. That's when it is **International Men's Day**.

"International Men's Day is a sign in itself that being a man is no longer the dominant identity, but one identity among many," says emeritus professor **Maaïke Meijer**, professor of Literary Studies and expert in cultural ideas on gender. "International Women's Day was a recognition of the special position of women and an opportunity to celebrate this as much as it was to emphasise this special position. Now that men are also being labelled in a similar way as being exceptional, they have in fact become equal to women."

As an activity, Meijer recommends reading Arnon Grunberg's works. She thinks that Grunberg is a good role model in a society in which we have slowly but surely said farewell to the traditional man. "He is so incredibly open; jealousy, feeling threatened, the relationship with his mother. Everything matters to Grunberg and he is exceptionally honest. Unlike the 'traditional man', many of his characters are antiheroes who unmistakably overthrow the virility standard. I find men who doubt their own measure of manliness much more interesting."

"I wouldn't go as far as to say that society is more feminine today," Meijer continues. "I think that it is more a case of gender roles having become less compelling. That makes everyone more free. I don't think that because of that, men these days are going through a collective identity crisis. Donald Trump's sexism, for example, is a constrained reaction by a group of men who feel threatened. It's unpleasant, but nothing more than a spasm. I think that men feel threatened more often in life; they think that they have to prove themselves. Because boys distance themselves sooner from their mothers more quickly than girls, and because fathers in the past were absent more often – something that is fortunately becoming less matter-of-course – boys usually

Illustration: Simone Golob Photo: Loraine Bodewes

became lonelier. This is expressed in the urge to compete and the need to deny fear. You still see the traditional burly and assertive man a lot in pop culture, but since Kafka literature has actually been taken over by the kind of antihero

that you see in Grunberg's works. In *Tirza* for example."

Sjoerd Willen

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Latest news on

www.observantonline.nl
Become member of
[facebook.com/ObservantUM](https://www.facebook.com/ObservantUM)

Guess who's coming to dinner

“Have you already got your door back?”

*
Mariëlle Heijltjes

48

professor of Managerial Behaviour * married,
two children * lives in Maastricht

Mariëlle Heijltjes is being treated this evening to a full three-course meal: baguette with avocado tapenade and salmon to start, pasta with shrimps for the main and Swedish coconut balls to finish. “Did you come up with all that yourself?” she asks Caspar Naus as he gives a rundown of the menu. “No,” he replies, “I’m just following instructions.” The mastermind is sick in bed with food poisoning. “That inspires confidence”, Heijltjes laughs. The other students swear it has nothing to do with his culinary skills: the culprit was a packet of steak tartare past its use-by date. As Naus puts the baguette in the oven, Heijltjes – who is familiar with Lucifer from her own student days in Maastricht – asks what sets it apart from other associations. “What do you have in common?” Initially the students get no further than “we’re relaxed guys who like a good party”. But later in the evening, the stories start to come out – for example, about how the bedroom doors of newbies in the house are confiscated. “You’re joking”, Heijltjes says. “No, that’s the first thing we do. You earn the door back by having a girl over for the night”, Luuk Bogaarts replies. “Does it have to be a girl? And do the rest of you guys get to witness it?” Laughter. “We don’t sit here waiting with candles. As for bringing a guy home, that’s never happened, but I don’t think anyone would have a problem with it”, says Timon Vercoulen.

Every year, “but specifically not around Carnival or Easter”, the house holds rabbit parties, where members are required to go out in rabbit suits.

Then there are the meetings of the Domus Disputatoris Lucifuga (as the house is officially known), at which a variety of ‘committees’ present their ideas for the new year – “The garden committee traditionally proposes a Jacuzzi” – and individual members are scolded by letter. “One guy had broken his leg and rented a wheelchair. But he kept forgetting to take it back and it was blocking the hallway”, explains Bogaarts. “So he received a letter from the perspective of the wheelchair; that it was thinking of rolling itself down the stairs because it was just sitting there all alone and forgotten.” Naus begins preparing the main course, delegating tasks to Vercoulen and Bogaarts. “You do that well, putting the others to work”, Heijltjes says, amused. “All right, no dessert for you”, he replies with mock indignation. Meanwhile, one of the other residents – there are ten in total – who has just come home pops into the kitchen to introduce himself. “And have you already got your door back?” Heijltjes asks, much to the amusement of the others. He turns out to be the only remaining doorless housemate.

*
Caspar Naus

21

fourth-year Fiscal Economics

*
Timon Vercoulen

22

third-year Medicine

*
Luuk Bogaarts

23

fourth-year International Business at Zuyd
University of Applied Sciences

During the main the discussion turns to travel, a fixture of Heijltjes’s working life. “No one at UM has as nice a job as me. Last year I went to every continent, except Antarctica.” “How often after you away?” Vercoulen asks. “At least one week per month. Soon I’ll be joining Willem-Alexander and Maxima’s trade mission to Australia. Have you all spent time abroad?” “I spent last summer in Vietnam setting up a company

for my dad. That was really cool”, Naus says. “Have you managed to recover yet?” Vercoulen asks. Turning to Heijltjes: “We were constantly getting photos from him at the bar.” Naus: “Hey, you have to integrate in the culture. No, it was very relaxed, I only had to work 20 hours per week.” Bogaarts did a five-month internship in China. “At one point we went on an excursion to the countryside and a whole busload of Chinese people started taking photos of me. My colleagues had to shield me so I could get in the restaurant.” Vercoulen hasn’t been quite as far afield: “It doesn’t appeal all that much to me.” The coconut balls are served and Naus makes Nespresso for the coffee lovers. After a while,

Heijltjes offers to do the dishes. “In my house the person who cooks doesn’t wash up.” It turns out the students recently acquired a dishwasher. “We had no idea glasses could be so clean”, Vercoulen says. There is little cleaning to do in any event; for the last 12 years Lucifer’s members have been pitching in for a cleaner. “What a luxurious house”, Heijltjes exclaims. The only things the students have to clean for themselves are their own rooms. The level of cleanliness varies, but Naus and Bogaarts like to keep things tidy. Heijltjes: “And you cook too ... I’m going to send my eldest son round to you guys. But no boozing!”

Cleo Freriks

HOSPITALITY

QUALITY OF FOOD

“It was delicious, I was really impressed.”

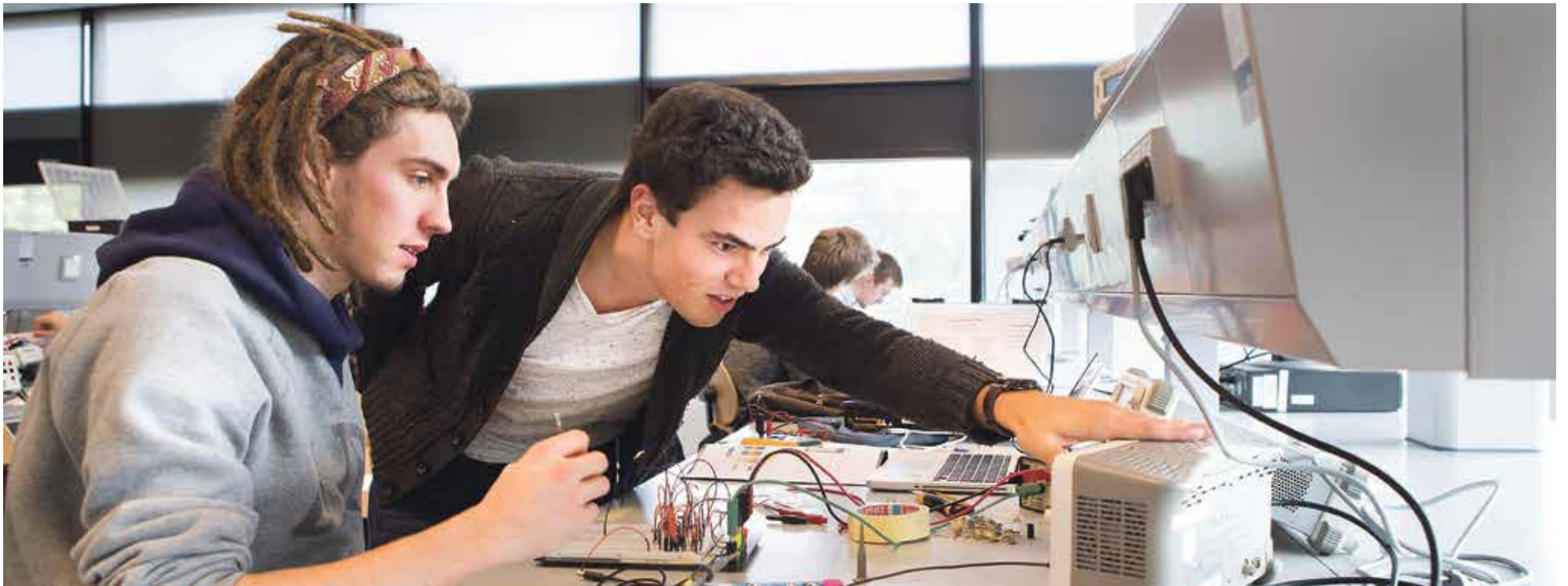
CLEANLINESS

Scores (up to 5 stars) given by prof. Heijltjes

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Professor Mariëlle Heijltjes shares a meal with independent fraternity Lucifer. From left to right Timon Vercoulen, Luuk Bogaarts, Mariëlle Heijltjes and Caspar Naus Photo: Loraine Bodewes

Students in electronics lab Photo: Loraine Bodewes

Report on the Brightlands Chemelot Campus

The presence of Maastricht University can be felt not just in the inner city and Randwyck. A whole range of activities are underway in different places around the province, such as on the Chemelot campus near Geleen. But what exactly? Observant paid a visit to Center Court, which came into operation in August.

"I'll have him by the scruff of his neck"

During a tour of the labs, laboratory coordinator Paul Lemmens comes across a student. He is working on his own, walking around in a white coat and safety goggles. Lemmens knocks on the door. "Is that your coat?" The student nods. "Could you please put on one of ours instead?" Lemmens asks. "Is there a size 48 though? They're always so big", the student replies, to which Lemmens shrugs. "That hardly matters, does it?" The young man changes into a different coat (unfortunately not one in size 48) and returns to the lab. "I don't want them accidentally taking chemicals home on their coats and exposing themselves and others. Our coats stay here and get sent out to the drycleaners." So why do students still buy their own coats? "Vanity", Lemmens laughs.

Prehistory

Entering a faculty in Maastricht is a simple matter; the doors open automatically. No so at the Chemelot campus in Sittard-Geleen. Wandering around unannounced is not on the cards. Registered? Check. Day pass collected? Check. Car parked in the underground car park? Check. And don't forget: taking photos beyond Center Court is prohibited.

The first thing you notice about Center Court

is the sea of space. Neither money – some €45 million – nor trouble has been spared to make it a showpiece. There is an à la carte restaurant, a car park, sports facilities, an auditorium with three hundred seats and umpteen flex desks. Maastricht University has a strong presence on the second and third floors, home to the labs, offices and classrooms for students and researchers from the Maastricht Science Programme and the Master in Biobased Materials.

"Sorry, I just need to do something. Be right back." Lemmens stuffs his phone into his pocket and dashes to an equipment lab, where a vat of nitrogen for the Ultrashield 300, a nuclear magnetic resonance spectrometer, needs refilling. A red and white chain makes clear to unauthorised personnel: you can go this far and no further. A log also has to be kept. "We want to know who did what and when." This is not to suggest Lemmens doesn't trust the staff. "But I do want to make sure the procedures are followed. It's an expensive machine."

This Tuesday afternoon, in the first week of the new block, all is quiet in the labs of the Maastricht Science Programme. Biologist and tutor Roy Erkens is holding his "smallest class ever", the skills training Tree of Life. Four students are busying

themselves with ferns, mosses and microscopes. They were bussed in from Maastricht to Chemelot this morning, and will head back to the city at five p.m. "The bus is organised by the course", Lemmens says. "It's expensive, but necessary." Lemmens made the transition over four years ago from the labs at Universiteitssingel 40 to the Chemelot campus. He found himself rattling around in an old building. "Prehistory", he laughs. "Fortunately I've now returned to the 21st century." "Back then the instruments were worth more than the building; now it's the other way around", jokes physicist and tutor Bart van Grinsven. "This is a step up, it's so much more spacious", Erkens says. The workbenches are arranged lengthwise rather than in rows, "so you have a better view of what the students are doing."

One of them is Ilaria Oldrini. She is sketching out the characteristics of moss on an A4-sized piece of paper. During the course students learn about the life cycles of ferns, mosses, conifers and flowering plants, but also animals and fungi. For instance, how is a new plant 'born'? Erkens points to a number of stems sprouting from a patch of moss. "The patch is made up of separate plants that create egg and sperm cells. After fertilisation you get these stems – a separate, second plant. Then these separate plants form spores and they in turn grow into a patch of moss", he explains. Oldrini rummages around in a container for the right slide and places it under a strong light microscope. "An egg cell. They're beautiful, these structures."

Breast implants

A number of students in white coats enter the room, carrying test tubes. Researcher Erik Steen Redeker points them to the refrigerator. The first lesson of his synthetic biology practical has just come to a close. "We work with modified bacteria that smell like bananas", he says. "Have a smell." Wafting from an enormous bottle of isoamyl

acetate is an odour that recalls banana sweets.

During the course his students are faced with questions such as to what degree the bacteria smell like bananas over time.

Odour seems to be a common theme: in some labs an unbearable smell of sewage hangs in the air. "A teething problem," says Lemmens, "but one we need to find a solution to." He turns on taps here and there in an effort to alleviate the problem. Most students have to be at Chemelot once a week. But final-year students like Sinan Özkoc typically put in more frequent appearances, and there are even special 'thesis labs'. Özkoc is working on an antibacterial coating for silicone, a synthetic substance used, among other things, as a casing for breast implants. A large fume cupboard holds several flat dishes containing pieces of processed silicon. Fume cupboards are special work areas with sliding windows, "so you can work without being overly exposed to harmful substances or vapours", Lemmens explains. Özkoc has added to the silicone a synthetic and silver layer in order to enhance its antibacterial effect. A handwritten note on a yellow post-it reads: "Please keep these petridishes sealed all times! Thanks Sinan." Silicone breast implants can be rejected by the body, says Özkoc; some women become seriously ill or even die. Because silicone can 'push away' the skin, the risk is that a hotbed of bacteria develops under the skin.

Özkoc is, with Lemmens's permission, allowed to leave his things out – but further on, in the analytic lab, surrounded by all sorts of instruments and equipment such as spectrometers and a gas and liquid chromatograph, Lemmens spots a device that has been left running unattended. "What is this? I don't want them just doing something and then taking off. I'll have whoever it is by the scruff of his neck"

Wendy Degens

Brightlands Chemelot Campus

Center Court is located on the Brightlands Chemelot Campus in Sittard-Geleen and will be officially opened on Wednesday 16 November. It lies on a separate part of the industrial park with fifty to sixty small businesses and larger companies, including Sabic (petrochemicals), Technoforce (a manufacturer of physical separation devices) and the new lab built by the biotechnology company Isobionics.

Some facts about Center Court:

- Who works there? Researchers and students from Maastricht University, the CHILL project (Chemelot Innovation and Learning Labs, a joint venture between Maastricht University, Zuyd University of Applied Sciences, Arcus College and the Leeuwenborgh regional training centre), and the cross-border research institute AMIBM (Aachen-Maastricht Institute for Biobased Materials). In addition, the DSM Innovation Center and Chemelot Ventures have taken up residence on the site.

- Area for rent: 18,317 square metres

- Cost: Center Court cost around €45 million, half of which was provided by Chemelot Campus Vastgoed CV (UM, DSM and the Province of Limburg); the other half consists of bank loans and grants. Of the half put up by the campus partners, 94 percent came from the Province of Limburg. UM's share was 2.8 percent, or €630,000. UM also invested approximately €4 million in the spaces it is renting in Center Court (fittings, inner walls, interior decoration, etc.).

Maastricht Science Programme

The Maastricht Science Programme is a broad-based, English-language bachelor's programme in the sciences (including biology, chemistry, mathematics, physics and neurosciences). The programme was launched in September 2011. In 2016 a total of 93 new students joined the course in the February and September intakes, up from 88 in 2015.

“Russia and China will test Trump”

As president of the United States, Donald Trump will press the NATO partners to spend more money on defense, but also: to deal more adequately with immigrants and refugees. “This has nothing to do with the number of refugees the European nations should take in, but with the way you incorporate them into your culture. America knows how to do this, Europe doesn’t. Europe creates terrorists.”

These were the words of Ruud Janssens, professor of American Studies at the University of Amsterdam, at a Studium Generale event in the theatre of the Minderbroedersberg last Monday.

In his foreign policy, Janssens says, Trumps plans are unclear. “Probably he is going to increase the size of the army, navy and air force. He will focus on the defeat of IS and radical Islamic terrorism, on better trade deals and on improving cyber security. He will invest more time and money in East Asia than in Europe. Relations with Russia may flourish if Trump wins, but I expect at the same time that Russia and China will test Trump from the beginning. How firm is this American president?”

Nevertheless, the Republicans have a mess to clean up. They are divided as a party, and the constant insults by Trump have alienated Latinos and women. There are concerns, too, about traditional white Republican voters: they are, as Janssens shows, decreasing in number. In 2012, 63 percent of voters were white; by 2060 this will drop to 43 percent. Meanwhile, the proportion of Hispanic voters – including the Latinos Trump called murderers, rapists and criminals – will increase from 17 to 31 percent. “One fear is that polarization might grow, along the lines of men and women, whites and non-whites, especially in states like Arizona, where lots of Republicans live as well as Latinos, who form 30 percent of the population. Some are afraid of a clash of minorities.”

In general, many voters are “disgusted by politics”. Whereas 80 percent of Americans had a fair amount of trust in the state in 1999, that figure now stands at only 62 percent. “Many don’t believe in the American Dream anymore. The rich have become richer and the poor are doing worse. And the elite have more influence and rights than ever. That’s why Bernie Sanders became so popular. He addressed this discontent successfully – which is also why Clinton incorporated Sanders’s spearheads in her campaign.”

Maurice Timmermans

Panel debate in Centre Céramique

“Everyone is sensitive to the gut feeling of populism”

It is the morning after and Georgi Verbeeck, professor of Modern History at the UM, is anxious. He spoke allaying words yesterday in Centre Céramique as a panel member in a debate about populism. If populists gain power at all, he said, they usually make a complete mess of it.

He explains: “The only person in Europe whom one might call successful to some extent, is Berlusconi, and only a little bit. Everybody expected all kinds of trouble back in those days with Reagan, but in practice his policies were made by his ministers. I hope this will also be the case with Trump now. Because if he does what he said he would do: build a wall, deport fifteen million people, isolationism, et cetera, it will be a disaster.”

The evening before was Election Day in the United States. In Maastricht, debating centre Sphinx has organised a panel discussion on ‘Trump, populism and democracy’. A rather academic theme, and the tone this evening is in line with that. After all, there are no results yet at this time, and nobody among the audience believes that Trump will win.

Populism differs from the democratic body of ideas, Verbeeck argues, in the sense that democrats put the emphasis on agreements, on rules and procedures. How should the people be represented, what are the rules of the game? “The populist has no need of any of that, he reckons he knows what the people need, what the man

in the street feels. By the way, populism is not by definition wrong or dangerous, it voices the scepticism about democracy, provides criticism for compartmentalisation. It is a kind of correction. Except, a political clown like Trump has gone way too far in this.”

The second panel member, *Trouw* journalist (and theologian) Lodewijk Dros, is more positive than Verbeeck: “I am happy with the role that populists play, they expose things that the established politicians often don’t see.” Take someone like Jan Marijnissen – someone in the audience comments that populism isn’t only right-wing – “in the nineteen-eighties he already noticed that immigration had its limits. He was in touch with the group of people who were worried about that. Trump sees the ugliness in America, the jobs that are being lost to China, the victims of globalisation.”

And, Dros continues a little later, don’t forget that populism successfully appeals to people’s ‘gut feelings’. And not just those of the proverbial angry uneducated white male. Even he, a critical journalist for a decent Christian newspaper, cannot escape that charm. Dros: “I went to a

theatre performance in the Pieterskerk in Leiden, where Dutch actors played Trump versus Clinton. I noticed that we were all, approximately five hundred people, carried along with the stories about this ‘Trump’, it felt ‘good’. Everyone knows that feeling, wanting to shine, to be proud of something, that is what Rita Verdonk’s party was based on. On the other side, there was the actress who played Clinton. She gave a fine democratic speech and you could see: this doesn’t work, it’s not getting across. It was both an enriching and an embarrassing experience for me.”

Are we allowed to draw a parallel with the nineteen-thirties, with the Nazis and Hitler? The majority of the audience feels that you can, but the two panel members are unrelenting: that analogy would lead nowhere. Verbeeck: “It clouds the debate. You are taking a sledgehammer to crack a nut, and it is counterproductive as well, because you appeal to their idea of being the underdog, the Calimero feeling, and they benefit from that.”

Besides, he says, you cannot just compare Europe to the US. “Back in the nineteenth century, a kind of left-wing populism emerged in the US,

Election Night at UCM

Responsible for Trump's rise to power: media, Republican Party, the people

Many UCM students will wake up with a hangover Wednesday morning, and not just because the US Election Night at UCM turned out to be quite a party. Nobody, including speakers sociologist Kai Heidemann and political scientist Roberta Haar, expected a Trump victory. It was Dutch first-year Hanne Creijghton's greatest fear. "He is someone who sows hatred, who reinforces inequality, who will suppress people as a world leader. And what exactly is his policy vision? That, he never made clear."

That being said, there weren't many Clinton fans in the audience either. Most students said they would vote for her, but as the "lesser of two evils". Even German second-year Miriam Siemes, whose t-shirt reads 'A woman's place is in the White House', isn't as big of a supporter as you might think. "I'm rooting for Clinton, but not as enthusiastically as the t-shirt may imply – it was a gift." She considers Clinton capable of doing the job, "but not the best nominee. What scares me about Trump is that there are so many grey areas about the office – what can or can't a president do?" After everyone has filled up on burgers and fries and the American anthem has been sung, Kai Heidemann's speech 'How right-wing populism shaped the 2016 presidential election' answers the question everyone is asking: How did this happen? How did Trump get nominated in the first place? Heidemann points the finger at three players. First off: the media. "Trump managed to get €2 billion worth of free advertising", whereas Clinton, Bernie Sanders and Ted Cruz all managed only a couple of million. "The media love spectacle and sensation, and Trump is media-savvy."

Second, the Republican Party. "The far-right elements had a great influence on the nomination due to the disunity within the party." Also, Heidemann feels, the other candidates weren't strong enough to push Trump aside. And third, the people. "It's not just what they're selling; it's what you are buying. There is a renewal of right-wing movements, which have gained voice and recognition."

Populism is a part of democracy, says Heidemann, and will always be there. "That's often healthy: it challenges the elite." The forces behind the Trump campaign, however, have taken it to a new level. "It's challenging the political norms and procedures – the language and grammar of politics have changed, period. And it's generating increased forms of violence and conflict in US society." Heidemann fears this will "stifle dialogue and debate, therefore undermining democracy." He also feels that even if Clinton had become president, this wouldn't have gone away. "Trump keeps flying, even when he's not in the White House." After the UCM band plays Greenday's *American Idiot*, Roberta Haar points out the continuing influence of insurgents on foreign

policy, such as Trump and Sanders, "especially in times of political cynicism and anti-establishmentism." She points out how the ideas of insurgents in the past influenced their parties for years to come, even though they never won. Now that Trump has, the rosier scenario, in Haar's view, is that he will get quickly bored. "He doesn't seem interested in the presidency apart from winning. An executive branch of the cabinet, led by Vice President Mike Pence, could take the lead in domestic and foreign policy." But this is unlikely to happen, Haar thinks. "Will he be able to take a step back? Even in the debates Trump disagreed with Pence on several issues."

The evening at UCM is brought to a close with a segment from Michael Moore's show *Michael Moore in Trumpland* and the latest CNN news in the background. Unaware of what will happen later that night, the students talk cheerfully amongst themselves, enjoying a beer or singing along to Pink's *Dear Mr President*, performed by the UCM band: "How do you sleep when the rest of us cry?"

Cleo Freriks

Photo: Loraine Bodewes

latching onto the aversion of the government at the time. In the twentieth century, it obtained more of a right-wing conservative and xenophobic character, which has now spread amongst the Republicans. That is the context in which Trump must be placed." Neither Verbeek nor Dros are very pessimistic when it comes to Europe. Verbeek refers to the *cordon sanitaire* around the Vlaams Blok/Vlaams belang in his country of origin Belgium. A policy of boycotting by traditional politics "that worked. The traditional parties sought for ways to revitalise, to reposition themselves, and found a democratic alternative for right-wing extremism." Dros: "We will deal with it when the time comes, I am not so afraid of it. As far as Trump is concerned, he has given a voice to a category of voters who never had a chance. But what does he want? It is a shower of shot, he has no story. To try and discover a thread in his words, would be like some kind of community service."

Wammes Bos

Photo: Joey Roberts

Een precisiebombardement op de tumor

Een bunker met muren van vier meter dik, met daarin het allerduurste medische apparaat van dit moment: een cyclotron of deeltjesversneller. Kosten tussen de 20 en 25 miljoen. Gewicht: 15 ton. Zie hier het protontherapiecentrum ZON-PTC, dat tussen Maastrichtse Clinic en het AZM verrijst. De eerste patiënt zal over twee jaar worden behandeld.

Het Maastrichtse ZON-PTC - voor patiënten uit Limburg, Brabant en Gelderland - is een van de vier centra die een vergunning hebben gekregen van het ministerie van Volksgezondheid, naast Delft, Groningen en Amsterdam. Wat is protontherapie? Bestraling, zoals we die kennen, gebeurt met behulp van elektromagnetische energiegolven die de kankercellen dermate beschadigen dat de tumor afsterft. Het nadeel: deze radiotherapie beschadigt ook gezond, omliggend weefsel, wat bijwerkingen kan veroorzaken.

Protontherapie daarentegen is te vergelijken met een precisiebombardement waarbij protonen in een deeltjesversneller tot de lichtsnelheid worden opgejaagd en daarna heel nauwkeurig op de tumor worden afgevuurd. De kans op bijwerkingen is hierbij gering. Voor wie is deze therapie bedoeld? Voor patiënten met oogmelanoom, schedelbasistumoren, hoofd- en halskanker, borstkanker en prostaatkanker. En in het algemeen voor kinderen, legt bestuurder Maria Jacobs uit, vanwege hun hoge levensverwachting. "Bij traditionele bestra-

ling is er een klein risico dat tumoren na een jaar of dertig terugkeren", vult medisch fysisch en projectleider Geert Bosmans aan. "Dat wil je kinderen besparen. Bij protontherapie gebeurt dat niet snel." Het nadeel: het is drie keer zo duur als bestraling - 30 duizend euro per patiënt. Daarom wilden de verzekeraars aanvankelijk slechts één protontherapiecentrum. De initiatiefnemers hebben bezwaar gemaakt via de Autoriteit Consument en Markt (ACM) en gelijk gekregen. Jacobs: "Je wilt doodzieke patiënten niet steeds

uren laten reizen. In Duitsland en de VS is al gebleken dat dit niet werkt. Bovendien is het relatief goedkoop als je het vergelijkt met dure medicijnen waarvan de kosten tot 80 duizend euro kunnen oplopen. En niet iedereen krijgt straks de nieuwe behandeling. Voor elke patiënt maken we twee berekeningen om te zien of protontherapie een klinisch significant verschil maakt met radiotherapie. Overigens mogen volgens de vergunning slechts 3 procent van de kankerpatiënten in Nederland worden behandeld met protontherapie."

De grootste bedreiging voor het Maastrichtse centrum ZON-PTC is eerder dat er te weinig patiënten verschijnen, zegt Jacobs. "We zijn afhankelijk van de specialisten in Zuidoost-Nederland die de patiënten al dan niet naar ons doorverwijzen. Wij gaan binnenkort de boer op om ze voor te lichten, om te laten zien wat protontherapie voor een kankerpatiënt kan betekenen."

Een andere troef van de verzekeraars: er is nog maar beperkt wetenschappelijk bewijs voor de nieuwe therapie. Dat klopt ten dele, zegt Jacobs. "Er zijn nog weinig *randomized controlled trials* op touw gezet, waarbij een grote groep patiënten jarenlang is gevolgd. Wel zijn er zogeten dosisvergelijkingstudies gedaan met radiotherapie, en die wijzen in de goede richting: protontherapie komt daarin als beste uit de bus, maar meer onderzoek is zeker nodig."

Bosmans: "Zes van de acht UMC's zijn verbonden aan protontherapiecentra. In Maastricht doen zes hoogleraren onderzoek naar protontherapie. Ze hebben opvallend veel subsidie binnengehaald en veel publicaties op hun naam. Ik kan me niet voorstellen dat de nieuwe techniek in de trials geen stand houdt."

ZON-PTC zal over twee jaar de eerste patiënt behandelen. "Het duurt alleen al een klein jaar om de apparatuur te installeren", zegt Bosmans. In het Amsterdamse centrum, waarin VU, UvA en Antoni van Leeuwenhoek Ziekenhuis participeren, is de bouw uitgesteld. Naar verluidt woedt er een politieke strijd tussen de drie partners over de locatie van de apparatuur.

Maurice Timmermans

Maastricht Housing and Observant are organising the Student House of the Year election. What makes your house special? The fun roommates, the ghost in the attic, the awesomely cleaned bathroom, or the welcoming neighbourhood barbecue? Nominate your house through www.observantonline.nl and win €600 (1st place), €400 (2nd place) or €200 (3rd place)! Entries can be submitted from 1 October until 1 November. Votes can then be cast until 2 January 2017. An expert jury will subsequently visit the five houses that received most votes in order to choose the final winners.

Prijzenregen FHML

Het regende gisteravond onderwijsprijzen aan de faculteit Health Medicine and Life sciences. Drie stafleden mogen zich de beste tutor van het jaar noemen. Het gaat bij gezondheidswetenschappen om Agnes Boot. Zij is volgens het juryrapport niet alleen "heel betrokken" en "inspirerend", maar zet ook aan tot nadenken en "luistert echt naar de student". Bij geneeskunde krijgt Johan Evers van het Skillslab de prijs. Hij haalt al jaren hoge cijfers in evaluaties, staat dicht bij zijn studenten, leeft zich makkelijk in en begrijpt mede daardoor hun vragen goed, heeft bovendien een enorme kennis van zaken en daagt zijn studenten uit, aldus de jury. Gert Jan den Hartog valt bij biomedische wetenschappen (BMW) in de prijzen. Zijn blok 'de moleculen van het leven' kreeg van de studenten een 9,3.

Voor het eerst reikte faculteit voor de eerste keer drie wisseltrofees uit aan medewerkers met speciale verdiensten. Bij gezondheidswetenschappen gaat die naar de voorzitter van de onderwijscommissie, Aggie Paulus. Het juryrapport: "Zeer gedreven, groot inlevingsvermogen, opbouwende kritiek, kan goed luisteren, heeft oog voor belangen student." Geneeskunde koos voor Christine Willekes van de afdeling gynaecologie. Zij heeft een passie voor onderwijs, durft zich kwetsbaar op te stellen en gaat door het vuur voor haar studenten, aldus de jury. De wisseltrofee van BMW gaat naar Marjan Govaerts die grote rol heeft gespeeld in het ontwikkelen van het nieuwe bachelorprogramma BioMedical Sciences. Govaerts is aldus de jury toegewijd, vriendelijk, constructief, analytisch en een heldere denker. De winnaar mag de trofee volgend jaar doorgeven aan een staf lid binnen het eigen domein, maar niet binnen dezelfde vakgroep.

Er vielen ook drie onderwijsblokken in de prijzen: Een Leven Lang Gezond van Angélique de Rijk en Geja Hageman (gezondheidswetenschappen), Digestion and Defence II van Andreas Herrler (geneeskunde) en blok BGK2002 van blokcoördinator Joris Hoeks. Dit laatste blok viel voor de derde keer in vier jaar in de prijzen.

“Vallen wordt steeds meer ouderen fataal”, kopte Trouw vorige week. Het dagblad attendeert de lezer op het recente incident waarbij een vrouw van 83 uit het Gelderse Klarenbeek vier dagen en drie nachten in haar tuin had gelegen na een val. Vallen, opstaan en weer doorgaan, zoals Herman van Veen zong: voor veel zeventigplussers is opstaan een bijna onmogelijke taak. Fysiek doordat ze vaak letsel oplopen, maar ook mentaal. Om de bezorgdheid weg te nemen, ontwikkelde de Universiteit Maastricht een valpreventie cursus voor ouderen, Zicht op Evenwicht.

Cursus Zicht op Evenwicht

“Vijf dagen leefde hij op koekjes en ranja”

Vijf dagen leefde hij op koekjes en ranja. Hij had een beroerte gehad en kon niet meer zelfstandig overeind komen. Wel kon hij nog naar een keukenkastje kruipen. Lise Buma, fysiotherapeute bij Cicero Zorggroep, herinnert het zich nog goed. “Deze mijnheer woonde alleen, maar kreeg twee keer per week visite van zijn broer. Hij was net die ochtend langs geweest.”

Vallen is een groot probleem voor ouderen. Vaak gaat een uitglijder gepaard met behandelingen op een eerstehulp post of, erger, ziekenhuisopnames vanwege breuken of hersenletsel. Op 31 oktober publiceerde *Trouw* cijfers van het Centraal Bureau voor de Statistiek over het stijgende aantal ouderen dat valt en overlijdt. Ging het in 2010 nog om 2117 vijfenzestigplussers, vorig jaar waren het er 3267: een stijging van meer dan 50 procent. Volgens de website zorgvoorbeter.nl, een kennisplein met allerlei thema's over ouderenzorg, gebeuren de meeste valincidenten in de slaapkamer, gevolgd door de woonkamer. Fysiotherapeute Buma: “Ik sprak een dame die op haar bed wilde gaan zitten, maar een verkeerde inschatting maakte, haar rollator losliet en naast het bed belandde.” En wie eenmaal is gevallen, is vaak bang dat het nog een keer gebeurt, gaat daardoor minder ondernemen, wordt minder mobiel, raakt spierkracht en balans kwijt, zal daardoor weer sneller kunnen vallen, maar raakt tegelijkertijd ook in een sociaal isolement.

Schuivende toiletmatjes

Een maand geleden volgde Buma de eendaagse cursus Zicht op Evenwicht, een initiatief van de Universiteit Maastricht en het Trimbos Instituut in Utrecht. Zicht op Evenwicht grijpt in op cognitief en gedragsniveau, bij ouderen thuis en in groepsverband. Fysio- en ergotherapeuten en hbo-geschoolde verpleegkundigen leren hoe ze de bezorgdheid onder de ouderen kunnen wegnemen, hoe ze negatieve gedachten kunnen omzetten in positieve, hoe ze het zelfvertrouwen helpen vergroten. “Het is een van de weinige val-gerelateerde interventies in Nederland op psychosociaal gebied”, zegt Ruud Kempen, hoogleraar sociale gerontologie aan de Universiteit Maastricht, die aan de basis staat van Zicht op Evenwicht. De meeste preventieprogramma's zijn vooral gericht op bewegen: balans terugvinden, spierkracht opbouwen, veilig leren vallen met behulp van judo-oefeningen. Ook wordt er vaak gekeken naar risico's in en om het huis, denk aan schuivende toiletmatjes, vloerkleden, gladde parketvloeren, losse snoeren en een trap zonder trapleuning.

Kempen zag jaren geleden heil in een valpreventiemethode uit Amerika, *A Matter of Balance*, een achtweekse groepscursus. “Die hebben we met geld van ZonMw [subsidie voor gezondheidsonderzoek en zorginnovatie van onderzoeksfinancier NWO] vertaald naar een Nederlandse variant.” Aan Rixt Zijlstra, een van Kempens oud-promovenda en inmiddels

universitair docent, om de Nederlandse variant te evalueren. Zijlstra: “We wilden in eerste instantie weten hoeveel mensen echt bang zijn om te vallen. We schreven 7431 mensen aan van 70 jaar of ouder uit Zuid-Limburg en uit de gegevens van vierduizend teruggestuurde vragenlijsten bleek dat meer dan de helft bezorgd was. Bijna 40 procent zei daardoor dagelijkse activiteiten te vermijden. Geen bezoek meer aan de supermarkt, niet meer met de bus naar de stad, bang dat de chauffeur alweer optrekt voordat je goed en wel zit.”

Fysiotherapeute Buma: “Als ik met mensen praat, gaat het vooral over dingen die ze wel nog kunnen. Juist de activiteiten die ze vermijden, worden over het hoofd gezien. En ja, dat was wel een eyeopener tijdens de cursus: we moeten als professionals veel meer aandacht hebben voor dat vermijdingsgedrag. Gemakkelijk is het niet, omdat die generatie vaak niet alles wil of durft te vertellen. Dat heeft tijd nodig.”

Wie betaalt?

Ouderen en valpreventie cursussen: hebben ze er überhaupt behoefte aan, en zo ja, maken

ze de reeks trainingen vervolgens af? Toen in 2008 uit het proefschrift van Rixt Zijlstra bleek dat deelnemers aan de groepscursus Zicht op Evenwicht (toentertijd Beter in Balans) minder bang waren om te vallen, meer bewogen en bovendien meer zelfvertrouwen hadden, leek het programma geslaagd. Maar de opkomst viel behoorlijk tegen. Ruim 40 procent van de 280 cursisten waren minder dan vijf van de acht bijeenkomsten geweest. Zelfs voor de start van het programma kwam een kwart al niet opdagen. Gezondheidsproblemen was een veelgenoemde reden. Of ze verloren hun interesse. Het was aan de Maastrichtse promovenda Tanja Dorresteyn om een alternatief te onderzoeken voor de meest kwetsbare ouderen. Een thuisvariant werd ontwikkeld en gestart met 194 deelnemers. En weer waren de resultaten positief: minder valincidenten, zelfs na een jaar. Toch haakte ook in deze cursus een aanzienlijk deel af. Dorresteyn begreep van de cursusbegeleiders dat “meer dan een derde van de deelnemers niet tot de doelgroep behoorden”. Conclusie: een volgende keer moest er beter worden geselecteerd, niet met schriftelijke vragen maar met een intakegesprek.

Zijlstra: “Daar wordt nu aandacht aan besteed in de landelijke training voor professionals.”

Zicht op Evenwicht is bekroond met een parel van ZonMw (“een schoolvoorbeeld van de ontwikkeling, evaluatie en landelijke implementatie van een effectieve zorginterventie voor thuiswonende ouderen”) en gecertificeerd door het Centrum Gezond Leven. “Tanja's proefschrift is eigenlijk het sluitstuk van 15 jaar onderzoek op het terrein van bezorgdheid om te vallen. Qua interventieonderzoek is dit een unicum”, zegt Kempen.

“De continuïteit is een groot probleem”, reageert Zijlstra. Wie betaalt €700 voor de cursus? Deelnemers zelf? Buma: “Momenteel valt Zicht op Evenwicht volgens de zorgverzekeraar onder het kopje ‘preventieve programma's’ en kunnen we dit niet als behandeling declareren. Het grootste probleem is dat de vergoeding voor de cursus niet in verhouding staat tot de daadwerkelijke kosten.” Zorgaanbieders, zoals Cicero Zorggroep, proberen met behulp van gemeentes en zorgverzekeringen een oplossing te vinden.

Wendy Degens

Foto: ThinkStock

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Sjoerd Hauptmeijer.

Studie: Maastricht was in die tijd de enige universiteit die een Engelstalige opleiding bedrijfskunde aanbood. Het leek me een mooi vak en de Europese focus sprak me aan. Mijn studententijd was een groot avontuur. Ik ben met veel enthousiasme en open vizier hierheen gekomen en heb heel veel plezier gehad. De studie vond ik toen niet het belangrijkste, het ging vooral om mijn vrienden; huisgenoten en andere leden van Tragos, waar ik bij zat. Mijn dispuut was Trega. We leefden heel intensief samen en tot op de dag van vandaag hebben we contact.

Docent: Eduard Kimman, die bedrijfsethiek gaf. In plaats van een aio als tutor aan te stellen, liet hij studenten onder elkaar iemand aanwijzen. Dat werd ik, terwijl ik natuurlijk niet meer of minder wist dan een van de anderen. Het was leuk bedoeld, het blok was vrolijk en chaotisch, maar dat we het allemaal hebben gehaald was een wonder.

Anekdote: Ik kende Maastricht helemaal niet, was er alleen een keer geweest voor de open dag. Toen ik een studentenhuus zocht, kwam ik terecht in Belfort. Tien, vijftien minuten fietsen van het centrum, dat leek me prima – ik ben in de buurt van Utrecht opgegroeid en dus wel wat gewend. Maar in Maastricht bleek men dat de andere kant van de wereld te vinden.

De meeste studenten vonden tien minuten lopen al ver, laat staan fietsen. Gedurende mijn studententijd ben ik steeds verder richting het centrum geschoven.

Plaats: Fort Willem II, de sociëteit van Tragos. Ik heb er veel opgetreden met de huisband, de Traband, waarin ik zong. Ons hoogtepunt was een optreden in het MECC tijdens de Inkom voor een volle zaal. Dat

is opgenomen door TV Maastricht voor hun muziekprogramma. Die beelden zaten in een carroussel; kwamen we zo'n tien keer per dag voorbij.

Cleo Freriks

“Tien minuten fietsen bleek in Maastricht het andere eind van de wereld te zijn”

Sjoerd Hauptmeijer, geboren op 17 januari 1976 in Den Bosch, studeerde van 1995 tot 2001 internationale bedrijfskunde. Hij is zelfstandig strategie- en marketingconsulent en woont met zijn vriendin en twee kinderen in Den Haag.

film: *The Light between Oceans*

Moeilijk om partij te kiezen

Still uit *The Light between Oceans*

Na de verschrikkingen van WO I trekt Tom Sherbourne (Michael Fassbender) zich samen met zijn pasgetrouwde vrouw Isabel (Alicia Vikander) terug als vuurtorenwachter op een verlaten eiland. Het enige dat hun prille geluk overschaduwet, is het gemis aan kinderen. En dan spoelt er een bootje aan met daarin een dode man en een nog levende zuigeling. Hoewel het tweetal beseft dat er ergens nog een moeder moet zijn, besluiten ze de baby te houden. Het blijkt een noodlottige beslissing.

Fier als een vuurtoren, omdat:

- Regisseur Derek Cianfrance weet hoe hij films met getormenteerde mensen en gekwelde relaties

moet maken. Al eerder deed hij dat met *Blue Valentine* (2010), waarin een liefdesrelatie op de klippen loopt.

- Er wordt onvervalst (en ongegeneerd) gekozen voor het melodrama.

- De hele cast acteert goed, vooral Fassbender, Vikander en Rachel Weisz die de achtergebleven moeder speelt.

- De film kent fraai camerawerk van Adam Arkapaw, dat zowel de schoonheid als de eenzaamheid van het eiland weet te vangen.

- De film begint traag waardoor de karakters ingebed raken in het verhaal.

- *The Light between Oceans* fascineert omdat de film het voor elkaar krijgt dat wij als kijker voor

alle karakters begrip hebben, ook al staan hun belangen lijnrecht tegenover elkaar. Hierdoor wordt partij kiezen als ook veroordelen, moeilijk.

- De componist Alexandre Desplat bewijst waarom hij momenteel een van de meest gevraagde componisten is.

De spreekwoordelijk nachtkaars, omdat:

- De film in het begin wel heel erg traag is. Bijna op het saaie af.

- *The Light between Oceans* wordt op momenten ook wel zeer voorspelbaar.

- Hoe fraai de muziek van Desplat ook mag zijn, soms liggen de arrangementen er te dik bovenop. Ietwat meer ruimte voor eigen interpretatie bij de

kijker was fijn geweest.

- Je hebt geen last van moederkloekgevoelens, dus films over een kinderwens doen je helemaal niets. Je bent immers Halina Reijn niet.

Slotoordeel:

The Light between Oceans boeit niet vanaf het begin maar naarmate de film vordert, kun je gegrepen worden door de offers die de drie belangrijkste karakters wensen te maken. Eventuele verveling slaat dan om in oprechte ontroering.

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

zoals ik al zei

Liever niet op Wall Street

Hopelijk weten we ondertussen wie de volgende president van de Verenigde Staten zal zijn. De boze witte man of de kille *career woman*? Het aantrekkelijke van Amerika is dat er zoveel meer te vertellen valt over het wel en wee van het land. De geschiedenis duurt er ondertussen lang genoeg om heden en verleden te verbinden. Een paar weken terug verscheen voor slechts 7,99 euro een vertaling van een lang verhaal van Herman Melville *De klerk Bartleby. Een verhaal van Wall Street*. Bartleby is derde klerk op het kantoor van een succesvol advocaat, gevestigd in Wall Street. De hele dag houden zulke medewerkers zich bezig met het kopiëren van contracten, aktes, uitspraken. Dat gaat met de pen. Daarna moeten de stukken worden gecollationeerd. De één leest het goede stuk voor en de ander controleert het afschrift. De mannen worden per honderd woorden betaald. Bartleby is wegens drukte aangesteld. Na korte tijd gebeurt er iets vreemds. Op het verzoek te komen collationeren zegt hij: liever niet, *prefer not to*. Na een tijdje wil hij ook niet meer kopiëren. Daarna vertrekt hij niet meer van kantoor. Zijn baas, de ik-figuur, heeft met hem te doen. Hij gaat zo ver om zelf

Foto: Loraine Bodewes

met zijn kantoor te vertrekken. Bartleby die geen boe of bah zegt buiten 'liever niet', verdwijnt bij gebrek aan een daklozenopvang in de gevangenis.

Aldaar wacht hij liggend zijn einde af. Later hoort de advocaat dat Bartleby vermoedelijk eerder gewerkt had in Washington. Op de afde-

ling Onbestelbare Brieven die uiteindelijk in vlammen opgaan.

Herman Melville (1819-1891) was voor hij in 1851 zijn meesterwerk *Moby Dick* schreef een zeer succesvol auteur van romans over het leven op zee. *Moby Dick*, waarin Melville bewust zijn volledige kunnen wilde laten zien, flopte volledig. In drie jaar werden driehonderd exemplaren verkocht. Bartleby was vermoedelijk het eerste verhaal dat hij na zijn vertwijfeling schreef. Wellicht begrijpt men het het best als een allegorie. Na 1851 kwamen de boeken van Melville niet meer aan. Onbestelbaar. Rond 1860 schoot hij zelf in de 'liever niet'-stand. Hij kreeg een baantje als klerk bij de douane. *Moby Dick* en een handvol andere werken begonnen hun opmars in de wereldliteratuur pas in de jaren twintig van de vorige eeuw. Het verhaal over Bartleby eindigt met de woorden: "Ach Bartleby! Ach Mensheid." Wat mij betreft: "Ach Melville! Ach Mensheid."

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser,

George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Sjoerd Willen 043 - 38 85 385

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Cato Boeschoten, Ype Dries-

sen, Amira Eid, Hans Philipsen, Jan Salden, Jan

Smits

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de

universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant

thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per

academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

Aanbod: Woonruimte (villawijk St. Pieter). Tegenprestatie: zorg voor demente vader, m.n. een oogje in het zeil houden tegen vergoeding. Info 0650595013

SIERADEN- en ACCESSOIRES-MARKT 20nov 11-17uur Museum Ursulinenconvent Eijsden

Gezocht: Duitstalige en Nederlandsprekende studiecoach voor student hotelschool. Per direct. 20euro per uur vanosj@gmail.com

HORECAKANJERS GEZOCHT OP GOLFBAAN HET RIJK VAN MARGRATEN. BEN JIJ DE PERSOON MET DE JUISTE DRIVE? EMAIL NAAR DIRECTIE@GOLFBAAN-HETRIJKVANMARGRATEN.NL

Gevraagd: 'slapie' voor onze dementerende vader (villawijk St. Pieter). Info 0650595013

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde.

Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag

tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop

de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het

appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping.

Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde

Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk

voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaft van reden

Paartjes te weigeren.

€ 3,00

€ 4,00

€ 5,00

€ 6,00

€ 7,00

€ 8,00

Grip op je Dip

Ook net iets te vaak
DOWN?
er niet
BLIJF mee zitten!

ANONIEM MAILEN
OVER JE **dip?**
DAT KAN MET DE
DIPDESKUNDIGE
www.gripopjedip.nl

www.gripopjedip.nl

**ECHT
GROENE STROOM?**

Vergelijk het zelf en stap over via
www.wise-energievergelijker.nl

wise STICHTING DOEN BATAVUS

Dit is een campagne van WISE ondersteund door Stichting DOEN en Batavus.

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

10-11, 14.00 uur: mw.drs. Dorien J.A. Lobbezoo	18-11, 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr. Jaap Bos
10-11, 16.00 uur: mw. Anna M. Wisniewska, MSc.	22-11, 14.00 uur: mw. Cecile Cherrier, MSc.
11-11, 14.00 uur: dhr. Roelof G. Vink, MSc.	22-11, 16.00 uur: dhr. Richard A. Martina, MSc.
15-11, 14.00 uur: dhr. Auke B.C. Otten, MSc.	23-11, 10.00 uur: mw. Leonne E. Philippen
15-11, 16.00 uur: mw. Raquel Kimie Pereira de Sousa Tsukada Lehman	23-11, 14.00 uur: dhr.ir. Michiel Oosterwaal
16-11, 12.00 uur: dhr.drs. Coenraad J. Itz	23-11, 16.00 uur: dhr. Paul H. Caldron, MSc.
16-11, 14.00 uur: mw.drs. Marie-José Theunissen	24-11, 10.00 uur: mw. Natalia Popova, MA
16-11, 16.00 uur: dhr. Yves Kouassi Koffi, MA	24-11, 12.00 uur: mw. Beverley R. Wilson-Wünsch, MSc.
17-11, 10.00 uur: dhr. Christoph Feichter, Mag.rer. soc.oec.	24-11, 14.00 uur: dhr. Luiz Rothier Bautzer, MSc.
17-11, 12.00 uur: mw. Elizabeth B. de Sousa Fernandes Perna	24-11, 16.00 uur: mw. Farida Omarova, MSc.
17-11, 14.00 uur: dhr.drs. Theodorus A.R. Lankveld	25-11, 10.00 uur: mw. Mercy Abbey, MPhil.
17-11, 16.30 uur: Inauguratie Prof.dr.ir. Andre L.A.J. Dekker	25-11, 12.00 uur: dhr.drs. Sören E. Huwendiek
18-11, 10.00 uur: dhr.drs. Casper Muhl, MSc.	25-11, 14.00 uur: mw. Willemijn J. Jansen
18-11, 12.00 uur: mw.drs. Madeleine Kok	25-11, 16.00 uur: Afscheidscollege Prof.dr. J.S.H. Vles
18-11, 14.00 uur: mw. Maria Louise Dirks, MSc.	30-11, 12.00 uur: dhr. Augustin Lage Castallanos
	30-11, 14.00 uur: dhr.drs. Alexander G.L. Bodelier
	30-11, 16.00 uur: dhr.drs. Hugo A.J.M. de Wit

Maastricht University

Interne vacatures

- **PhD-candidate** at NUTRIM / Department of Genetics & Cell Biology, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2016.277
- **(Senior) Lecturer** Faculty Development / Learning & Development Consultant at the SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2016.278
- **Post Doc** GROW-School for Oncology and Developmental Biology/ Department of Epidemiology, FHML, 36-40 hours
Vacancy number: AT2016.279
- **Allround medewerk(st)er** Bibliotheek Services, UB, 30.4 uur
Vacaturenummer: AT2016.280
- **Gedragwetenschapper** bij de Huisartsopleiding, docent-2, FHML, 12-16 uur
Vacaturenummer: AT2016.281

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Scheve mond? Verwarde spraak? Lamme arm?

hartstichting.nl

MOND
SPRAAK
ARM

BEROERTE
ALARM
BEL 112

Hartstichting

Geef
mij tijd.

Geef voor nieuwe doorbraken
in kankeronderzoek.
Ga naar kwf.nl/doneer

Samen komen we steeds dichterbij

Half om half

Het zal je misschien verbazen, maar zelfs op mijn leeftijd vragen mensen mij al of ik, wanneer mijn tijd gekomen is, begraven of gecremeerd wil worden. Ik wist dan nooit wat ik moest zeggen, simpelweg omdat ik nog geen besluit had genomen over deze blijkbaar cruciale kwestie. Tot vandaag.

Vanaf nu heb ik mijn antwoord klaar, namelijk: half om half. Wat nou als ik de ene helft begraaf en de andere helft cremeer? Zou het niet ideaal zijn om in één klap moeder aarde te dienen met mijn vruchtbare as en de fauna te voorzien van mijn vleselijke resten? Daarbij zal ik, om maar even alle voordelen op te sommen, slechts een halve kist aan ruimte innemen en daardoor makkelijk naast een tragisch verloren baby of volwassene met dwerggroei begraven kunnen worden.

Verder hoeft ik mijn donorcodicil niet door midden te knippen aangezien ik behoeftig Nederland toch nog 50 procent van mijn organen kan schenken.

Een ander voordeel is de mogelijkheid om twee herdenkingsplekken te creëren. Als mijn tante in Doorn ooit slecht ter been wordt kunnen we mijn ene helft in haar tuin begraven, net zoals we met twee familiehonden, vier kippen en mijn tamme ratjes hebben gedaan. Hierdoor hoeft zij geen uur te rijden om een bloemetje te leggen op mijn andere graf in Amsterdam.

Alleen (men moet toch in de toekomst kijken) kent dit plan ook een aantal problemen. Bijvoorbeeld: welke helft eindigt op welke manier? De bovenkant verbranden resulteert in twee kuit- en een paar bovenbeenspieren, wat heupvet en een overschot aan teenkootjes voor de donorbank. De onderkant in de oven schuiven betekent een grotere kist aangezien een romp meer plek inneemt dan een paar kundig opgevouwen benen. Nu ik er zo over brainstorm komen er steeds meer complicaties bovendien, waaronder 'dubbele kosten voor kist en urn' en de uitputting van naasten door twee uitvaartdiensten.

Er bestaan vast creatieve oplossingen voor, maar omdat je nooit weet wanneer het je tijd is lijkt het mij verstandiger om me in dit korte leven bezig te houden met andere dingen.

Studeren of zo.

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

“Een beetje vervelend”

Gottegottogot, wat nu? Ik dacht gisteren, d.w.z. dinsdag, nog: laat ik eens wat schrijven over een professor X die zich heeft vergrepen aan een student Y. Is dat echt gebeurd? Niet dat ik weet, maar het zou kunnen, toch?

Of over professor Z die allerlei data van een van zijn aio's heeft gejat om daar in dure tijdschriften goede sier mee te maken. Is dat echt gebeurd? Niet dat ik weet, maar het zou kunnen, toch?

Of over ons illustere College van Bestuur dat bij de minister op het matje is geroepen wegens door haar ambtenaren ontdekte onregelmatigheden in, wat zal ik eens zeggen, de rapportage over de prestatieafspraken. Is dat echt gebeurd? Niet dat ik weet, maar het zou kunnen, toch?

Ik ging in ieder geval niets, maar dan ook niets, schrijven over de Amerikaanse verkiezingen en zeker niet dat Donald T. die zou gaan winnen. Want ik vind dat het in deze rubriek alleen mag gaan over dingen die best eens waar zouden kunnen zijn.

En nu dan dit. Wij op de Berg nemen intussen onze maatregelen. Want de Donald mag zich dan in zijn acceptatiespeech verzoenend hebben uitgelaten over zijn tegenstanders, dat zijn allemaal rookgordijnen. De man is niet vies van een partijtje matten en al helemaal niet als dat onder de gordel mag, en dat mag van hem. Sterker, hij moedigt het aan. En hij heeft zijn mannetjes overal zitten. Ook hier, wedden? Plus: hij heeft een olifantengeheugen. Pik hem in zijn kuif en hij vergeet je gezicht nooit meer.

Dus ik kom vanmorgen ons hooggelegen pand binnen en wordt al onderaan de trap door Germanicus opzij getrokken. Of ik een list wilde verzinnen. En een plan van aanpak. Nou ja, eigenlijk was dat hetzelfde, vond Germanicus. In ieder geval: doe iets. “Waarom Germie”, vraag ik nog, “je hebt toch niets misdaan?”

“Jawohl!”, brult hij handenwringend, “iek hab laatst mitgemacht mit die serie in oens körperblatt, dat iek mitgegeessen habe mit ein paar tolle studentinnen. Oend da hab iek etwas gesagt wat iek besser niet gesagt haben hätten mögen könnte. Iek kan het selbst niet wiederhalen hier, Feind hört mit, en so weiter...”. Hij blikte gespannen om zich heen, liep plots in gestrekte draf naar een pilaar maar deed dat zo enthousiast dat hij die niet meer kon ontwijken. Enigszins dizzy zeeg hij naar de grond, “iek dacht een Donaldspion te zien, entschuldigd mai maar. En jetst eingeruckt, aan die arbeit, sorg dat iek veilig ben.”

Ik heb het zelf maar opgezocht en inderdaad, Germanicus heeft in dit blad verklaard dat dat hij en zijn Amerikaanse vrouw “Trump een beetje vervelend vinden.”

Dom, dom, dom! En zoiets doet een voorzitter met een immigratie-achtergrond! Die toch moet weten hoe wuft en wispelturig de politiek is. Dat je vandaag bij wijze van spreken een erpenning krijgt opgespeld en de volgende dag op de boot naar je thuisland wordt gezet. Althans, als er een

manspersoon met geverfd haar aan de macht is. Ik druk me voorzichtig uit want ik weet dat er een club van machtige mannen met geverfd haar bestaat en ik wil hier nog wel mijn pensioen halen natuurlijk.

Dus wat doen we? Om te beginnen komt Germanicus een tijdje niet meer buiten. En elke bezoeker wordt voortaan gefouilleerd. Elke Amerikaanse bezoeker twee keer, ook rectaal en vaginaal, sorry dat ik het zo bot formuleer maar we kunnen niet duidelijk genoeg zijn. Alle Amerikaanse docenten, ook de Clintonites, sorry, krijgen een enkelband om ze in de gaten te houden. We kunnen ze niet naar huis sturen want we kunnen niet zonder ze. Alle Amerikaanse studenten, en zeker de Bernie-aanhangers die weigerden om nog te gaan stemmen nadat hun kandidaat afviel, moeten een extra werkstuk maken onder de titel *Sorry en Mea Culpa*. In het Nederlands. En daar krijgen ze dan een nul voor. Uit pure nijd. Ha.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder

